

at de nye ansatte ikke skulle tillægges Ret til Honorar. Jeg skal dog tillade mig at henstille, om ikke den Ulighed, at nogle Universitetslærere tage Betaling, og andre ikke, vil være en yderst pinlig Tilstand for de Paagjældende. Der kan heller ikke være nogen Trang tilstede for en saadan Forandring, idet det sees, at det Facultet, hvorom der især kunde være Spørgsmaal, nemlig det rets- og statsvidenskabelige, eftergiver omtrent 45 pCt. af de Studerende deres Honorar. Det kan altsaa ikke formodes at være trykkende for dem, der blive tilbage og maae betale. Skulde der være Tale om at gaae ind paa dette Forslag, vilde der kræves en Aversionssum, hvis Størelse nærmere maatte gjøres til Gjenstand for et Endringsforslag til tredie Behandling men jeg nærer det Haab, at det ærede Thing overhovedet ikke vil gaae ind herpaa. Efter disse Betragtninger, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, angaaende Forelæsningshonoraret i Almindelighed, maa jeg endnu bemærke, at jeg heller ikke troer, det kunde anses for billigt eller rimeligt, om man paatog sig en Forpligtelse med Hensyn til frie Forelæsninger i pharmaceutisk Chemi. Til § 6 er der stillet Endringsforslag om Nedsættelse af Summen 21,168 Rd. til 21,000. Jeg troer, at Lovudkastets Motiver med stor Udsørlighed have søgt at begrunde, hvorfor man ikke godt kan indlade sig paa denne Afrunding, men det er en Selvfølge, at det ikke kan være af nogen aldeles overveiende Betydning, om det Eine eller det Andet vedtages. Ministeriet vilde imidlertid sætte megen Priis paa ved Endringsforslagets Forkastelse at blive hjulpen ud af den Forlegenhed, som dog unægtelig, om end ikke i stor Maalestok, vilde opstaae ved dets Antagelse.

Udsig: Med Hensyn til den nye § 7, som Udvalget har foreslaaet, hører jeg til Mindretallet, der mener, at Finantsministerens udelukkende Bestemmelsesret kun skulde angaae Beregningen af Sædtillæget. Jeg kan i den Henseende aldeles henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Veile (Gab) har ytret, og jeg vil derfor kun gjøre en lille Bemærkning i Modsetning til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Han meente,

at man ved at indskrænke sig til Mindretallets Forslag vilde give Anledning til mange Processer, men jeg troer, at dette i Virkeligheden aldeles ikke vil blive Tilfældet. Mig forekommer det, at denne Sag kun har faare liden practisk Betydning, men at det her meget mere dreier sig om et Principspørgsmaal, og som et saadant kan jeg forstaae den. Det forekommer mig ganske klart, at Lønningsloven af 1861 er i sin gode Ret, naar den mener, at Detailspørgsmaalene om Bestemmelsen af Sædtillæg ikke bør gjøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse, men der er andre Ting, som maae kunne blive det, saasom Fortolkningen af Bestemmelser, der tydelig ere udtalte i Loven, og ikke gaae ud paa smaalige Udregninger i Enkeltheder. Disse forekommer det mig, at der ikke er er nogen Anledning til at unddrage fra Domstolenes Afgjørelse enten for at frie disse fra et ubehageligt Arbejde eller fra et Arbejde, hvortil de ikke ere stiftede. Jeg troer som sagt ikke, at Spørgsmaalet vil faae nogen stor practisk Betydning, og navnlig troer jeg ikke, at der egentlig bliver Tale om en Strid mellem Embedsmænd og den Minister, som har ansat ham, thi det følger af sig selv, at naar en Mand søger et Embede og bliver ansat, vil han i Reglen være enig med Ministeren om de Vilkaar, hvorunder han er ansat. Der vil altsaa kun blive en Strid mellem de forskellige Ministerier, men saaledes, at Kampen for Domstolene føres mellem Finantsministeren og den ansatte Embedsmænd. Anderledes vil Forholdet derimod stille sig, isald man kunde tænke sig det Tilfælde, at en efterfølgende Minister fandt Anledning til at fortolke Lønningsloven paa en anden Maade end den Minister, der har ansat Embedsmænd, men at denne i saa Tilfælde skulde være udelukket fra at sagsøge den Minister, der vilde stille ham under andre Betingelser end dem, hvorunder han maatte være berettiget til at troe sig ansat, synes jeg, vilde være urigtigt. — Jeg skal dernæst tillade mig med et Par Ord at udtale mig angaaende det Tillæg, som Udvalget har foreslaaet til § 2, og jeg skal navnlig tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den Motivering, hvormed den ærede Ordfører ledsagede det, thi jeg maa tilstaae, at denne ikke var al-